

Arrest

nr. 188 685 van 21 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaten D. ANDRIEN & C. HAUWEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een sjiitische Arabier bent, en afkomstig bent uit Bagdad, Centraal- Irak. Van uw geboorte tot uw vertrek uit Irak woonde in de wijk Al Habibiya (Sadr district). U was student geschiedenis aan de universiteit van Bagdad, maar verliet Irak voor u het bachelordiploma kon behalen.

Op 3 april 2014 ging u in dienst als veiligheidssoldaat voor (toenmalig) Eerste Minister Nouri Al Maliki. Eerst kreeg u een opleiding die doorging in de Groene Zone. Nadien werd u gestationeerd op een controlepost in de luchthaven van Bagdad, waar u moest instaan voor de escorte van de premier en andere belangrijke personen, indien zij in de luchthaven waren. Daarnaast kon u ook opgeroepen worden om bij grote evenementen van de premier als veiligheidssoldaat dienst te doen. U maakte deel uit van Liwa 57 en had de rang van rekrut (joendi). In augustus 2014 werd premier Nouri Al Maliki

vervangen door Haider Al Abadi. Laatstgenoemde stelde zijn eigen veiligheidssoldaten aan in de luchthaven. Uzelf bleef uw ambt officieel uitoefenen, doch de facto had u geen werk meer in de luchthaven. Al Maliki, die intussen werd aangesteld als vice-president van Irak, richtte een nieuwe Fawj op onder Liwa 57, namelijk Fawj 16, die opnieuw zou instaan voor de veiligheid van Al Maliki in zijn nieuwe functie. U wachtte op een overplaatsing naar deze Fawj.

Op 21 juni 2015 bevond u zich in een bar uitgebaat door een zekere A.. Op dat moment had u verlof om te kunnen studeren voor uw examens aan de universiteit. Rond 20u30 kwam een witte auto van het merk Elantra aan zonder nummerplaat. Drie gewapende mannen stapten uit en begonnen u te beledigen. Ze dreigden ermee dat u moest stoppen met uw werk, of dat u anders vermoord zou worden. Uzelf veronderstelt dat deze personen tot een gewapende militia behoorden, zonder met zekerheid te specificeren welke, en dat zij u viseerden omdat u werkte voor Al Maliki. De mannen bleven een 15 à 20-tal minuten in de bar en vertrokken toen. Uw broer Al. zag alles vanop een afstand gebeuren. Nog dezelfde avond ging u klacht indienen in het politiekantoor van Al Muthadar. Uzelf, uw broer Al. en uw vriend K. legden een verklaring af in het politiekantoor. De politie kwam ter plaatse, maar kon verder niets tegen de mannen doen. Nog diezelfde avond vluchtte u naar de wijk Al Mahmudiya bij uw vriend S., samen met uw broer Al., en bracht Al. uw ouders op de hoogte van de gebeurtenissen. Van bij S. regelde u uw vertrek uit Irak. U nam verlof op uw werk. Op 27 juni 2015 verliet u Irak op legale wijze met het vliegtuig naar Turkije. Daar gaf u uw paspoort af aan een smokkelaar. U zette uw reis op illegale wijze verder via de Balkanroute en nam in Oostenrijk het vliegtuig naar België. U kwam op 22 juli 2015 aan in België en vroeg een dag later asiel aan. Een paar weken na uw vertrek uit Irak benaderden dezelfde mannen die u bedreigden in de bar uw vader nog tweemaal: op een keer spraken ze hem aan op straat en vroegen ze hem waar u was, een andere keer gingen ze naar het huis van uw vader om naar u te vragen. Eind mei 2016 kwamen andere personen, ook van een gewapende groepering, nogmaals langs bij uw vader om u te zoeken. U wenst niet naar Irak terug te keren uit angst vermoord te zullen worden door de militieleden, die u blijven zoeken. Daarnaast vreest u ook de Iraakse autoriteiten omdat u niet meer teruggekeerd bent naar uw job en aldus als deserteur aanzien wordt. Intussen zou een arrestatiebevel voor u uitgevaardigd zijn door een rechter en zou de politie u al meermaals zijn komen zoeken. Uw naam zou tevens opgegeven zijn aan alle controleposten in de stad.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart; uw nationaliteitsbewijs; de woonkaart op naam van uw vader; uw studentenkaart van de universiteit; uw werkbadge van het Iraaks ministerie van Defensie d.d. 18 juni 2014; een kopie van een officieel order van uw aanwerving bij het leger; kopies van drie foto's van uzelf tijdens uw werk als veiligheidssoldaat; en het onderzoeksdossier naar aanleiding van uw klacht inzake het incident van juni 2015.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en alle gegevens in het administratief dossier wordt door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

U verklaarde dat u enerzijds de bedreigingen vreest uitgaande van de militias vanwege uw tewerkstelling bij voormalig premier Al Maliki en anderzijds een gevangenisstraf vreest wegens desertie (CGVS II p. 16). Aan deze motieven kan evenwel geen enkel geloof gehecht worden.

Betreffende uw directe vluchtaanleiding, namelijk de bedreigingen in de bar, zijn een aantal opmerkelijke tegenstrijdigheden in uw relaas vast te stellen.

Zo beweerde u in het eerste gehoor op het CGVS dat u in de bar op de avond van de bedreigingen vergezeld werd door Ah., K. en Al.. Hierna uitdrukkelijk gevraagd of de desbetreffende Al. uw broer was, antwoordde u dat dit niet uw broer, maar uw vriend was (CGVS I p. 24). Bij het tweede gehoor vermeldde u enkel Ah. en K.. Gevraagd naar een derde vriend met de naam Al., vermeldde u enkel dat er nog andere personen aanwezig waren en dat het kan zijn dat er iemand bij was met de naam Al., maar niemand die u persoonlijk met die naam kent (CGVS II p. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verdedigde u zich door te stellen dat het goed kan zijn dat er personen aanwezig waren met de naam Al. omdat dit een frequent gehoorde naam is in de wijk (CGVS II p. 20). Gezien u het bij uw eerdere verklaringen echter expliciet over uw vriend Al. had, is deze uitleg niet afdoende om de tegenstrijdigheid teniet te doen.

Voorts verklaarde u in het eerste gehoor op het CGVS dat u zich na de bedreigingen enkele dagen heeft verscholen bij uw vriend Ah. in de wijk Al Muthadar, namelijk van 21 tot 24 juni 2015, en vervolgens nog enkele dagen bij uw vriend S. in de wijk Al Mahmudiya, van 25 tot 27 juni 2015 (CGVS I p. 26). In het tweede gehoor op het CGVS beweerde u echter dat u die avond meteen naar het huis van S. bent gegaan en dat u tussen de bedreigingen in de bar en uw vertrek uit Irak enkel bij hem heeft verbleven (CGVS II p. 5, 13). Hiermee geconfronteerd herhaalt u enkel dat u nooit naar het huis van Ah. bent

geweest (CGVS II p. 19). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen volstaat geenszins ter verantwoording van de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Een derde tegenstrijdigheid betreft de manier waarop uw vader op de hoogte gebracht zou zijn van de gebeurtenissen in de bar. In het eerste gehoor op het CGVS gaf u aan dat noch u, noch uw broer zelf uw ouders verwittigden, maar dat uw vader een dag later belde om te vragen waarom jullie niet thuisgekomen waren en dat hij toen pas vernam wat er was gebeurd (CGVS I p. 27). In het tweede gehoor beweerde u daarentegen dat uw broer Al. de avond van de bedreiging in de bar zelf nog uw vader telefonisch op de hoogte bracht (CGVS II p. 13). Ter verantwoording van deze tegenstrijdigheid kwam u niet verder dan te beweren dat u zich niet meer alles goed herinnert (CGVS II p. 21). Deze uitleg is al evenmin afdoende, temeer u tijdens het eerste gehoor op het CGVS nog duidelijk gewezen werd op het bevreemdend karakter van het feit dat uw vader niet meteen op de hoogte zou zijn gebracht en u toen duidelijk maakte dat uw vader in slechte gezondheid verkeert en u niet wilde dat er met hem iets zou gebeuren door hem het nieuws te brengen (CGVS I p. 27). Hieruit blijkt dat u wel degelijk één duidelijke versie gaf tijdens het eerste gehoor. Nergens liet u uitschijnen te twijfelen over de gang van zaken omdat u het zich niet meer helder zou hebben kunnen herinneren.

Ten slotte is het uiterst opmerkelijk dat u in het eerste gehoor op het CGVS geen enkele keer vermeldde dat twee van de drie personen die u bedreigden gemaskerd waren, zelfs niet wanneer u gevraagd werd hen te beschrijven. U gaf daarentegen zelfs een gedetailleerde beschrijving van hun gezichten (CGVS I p. 7, 18, 24-25). In het tweede gehoor beweerde u dat twee van de mannen in de bar maskers droegen (CGVS II p. 10). Uzelf heeft de gezichten van die mannen bijgevolg nooit gezien. Daarmee geconfronteerd beweerde u dat u ze kon beschrijven omdat uw vader ze aan u beschreven heeft (CGVS II p. 19-20). Deze uitleg volstaat niet, temeer u eerder in het tweede gehoor aangaf dat u de gemaskerden toch zou kunnen herkennen omdat u hun ogen had gezien en hun stem had gehoord (CGVS II p. 10). U verklaarde toen nergens dat het dankzij de beschrijving van uw vader was. Dat uw uitleg niet volstaat blijkt des te meer daar in de door u neergelegde documenten met betrekking tot het voorval van 21 juni 2015 te lezen staat dat het om drie gemaskerde personen ging.

Gelet op alles wat voorafgaat, kan geen enkel geloof gehecht worden aan het incident op 21 juni 2015. Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van de daaropvolgende confrontaties van uw vader met militieleden geheel ondergraven. De door u neergelegde documenten uit het onderzoeksdossier kunnen geen ander licht werpen op deze conclusie. Immers, bewijsstukken dienen, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund te worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat hier duidelijk niet het geval is. Daarenboven blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat dergelijke documenten gemakkelijk te vervalsen zijn of fraudeleus te verkrijgen zijn en op zich dus weinig bewijswaarde hebben.

Naast de problemen met de milities haalt u ook nog een vrees aan ten opzichte van de Iraakse autoriteiten wegens desertie. U vreest hierom voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te zullen worden (CGVS II p. 16). Aan de door u voorgehouden desertie kan evenwel al evenmin geloof gehecht worden. Vooreerst maakt u duidelijk dat uw desertie het gevolg is van voornoemde bedreigingen door militieleden. Echter, aangezien deze bedreigingen de nodige geloofwaardigheid missen, staat ook de geloofwaardigheid van de hieruit voortvloeiende asielmotieven op de helling. Voorts is het zeer bevreemdend te noemen dat u met geen woord rept over desertie als asielmotief bij uw gehoor met de Dienst Vreemdelingenzaken, integendeel. Op de expliciete vraag naar uw vrees bij terugkeer meldde u enkel uw vrees voor de milities (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 31 augustus 2015 vraag 3.4), en dit ofschoon dit gehoor ruim twee maanden na uw vertrek uit Irak plaatsvond en u op het CGVS nochtans stelde dat, indien u vijftien dagen niet naar het werk gaat, er dan al meteen een bevel tot aanhouding wordt getekend door een rechter (CGVS II p. 16). Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat u dit motief, indien geloofwaardig, toen reeds duidelijk zou hebben aangebracht. U meldde op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel heel kort dat u ten gevolge van de bedreigingen uw werk 'stopzette' (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 31 augustus 2015 vraag 3.5). Uw verklaring bij het tweede gehoor op het CGVS dat de vervolging door uw autoriteiten niet zo belangrijk is daar u, indien u gearresteerd zou worden en in de gevangenis zou belanden, vervolgens uw straf zou uitzitten en weer vrijgelaten zou worden – en dus niet vermoord zou worden, wat wel zou gebeuren van de kant van de militieleden, (CGVS II p. 16), kan hieraan niets wijzigen. Immers, ook bij de vraag of u hoegenaamd nog iets wenste toe te voegen aan wat u reeds had verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken repliceerde u negatief (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 31 augustus 2015 vraag 3.7). Overigens legt u geen enkel begin van bewijs neer van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u actueel zouden vervolgen wegens desertie. Gezien de door u voorgehouden desertie niet overtuigend is, rijzen ernstige twijfels omtrent uw huidige betrokkenheid bij het Iraakse leger.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied,

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

*Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).*

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility

Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016, blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode waren nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld

een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016 heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke check points, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat, indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM wegens de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker op grond van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, werd in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten, met uitzondering van het onderzoeksdossier, dat hierboven reeds besproken werd, bevestigen louter uw identiteit, nationaliteit, studies en beroepsactiviteiten, waaraan niet getwijfeld wordt. Zij kunnen derhalve geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker verwijst naar enkele paragrafen uit de proceduregids van UNHCR en stelt vervolgens als volgt: *"In casu, begaat het CGVS een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002), zonder rekening te houden met bepaalde verklaringen en documenten voorgelegd door verzoeker die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van zijn asielrelaas."*

Verder stelt verzoeker aangaande de bedreigingen in de bar dat, hoewel hij niet altijd precies was in zijn verklaringen, hij meermaals heeft herhaald dat hij heel gechoqueerd was door deze gebeurtenissen en dat hij veel dingen heeft vergeten. Hij wijst er ook op dat er enkele maanden zijn verlopen tussen zijn aankomst in België en zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen (hierna: CGVS). Hij stelt tevens dat hij tijdens zijn eerste gehoor Al. heeft vermeld omdat er in de bar veel mensen waren die allemaal de naam Al. of H. droegen; tijdens het tweede gehoor heeft hij spontaan K. en Ah. vermeld omdat deze vrienden met hem naar het politiekantoor kwamen. Hij wijst erop dat de eerste vraag van de *protection officer* was wie er is meegegaan naar het politiekantoor. Verder stelt hij dat hij na het incident in de bar in shock was, "*als een automatische piloot*", dat hij zich niet herinnert of hij na de klacht bij de politie onmiddellijk naar het huis van S. of Ah. ging en dat hij zich wel herinnert dat hij enkele dagen bij S. is gebleven voor zijn vertrek uit Irak op 27 juni 2015. Hij acht het feit dat hij zich niet precies herinnert of zijn broer zijn vader heeft gebeld dan wel of zijn vader zijn broer heeft gebeld, niet belangrijk en hij heeft er zeker niet aan gedacht om dit verder te onderzoeken. Hij stelt zich wel te herinneren dat hij niet zelf zijn vader op de hoogte wilde brengen. Hij meent tevens dat deze tegenstrijdigheden niet zo relevant zijn aangezien hij heel constant en precies was betreffende een aantal belangrijke feiten:

"- Omtrent zijn werk als soldaat

- Op 21 juni 2015 rond 20 u30 's avonds werd verzoeker bedreigd in een bar door een gewapende groep.

- Het café was vlakbij de woonstgebouwen en was druk

- Ze kwamen met een "Elektra" witte auto zonder plaat of slogan

- Er waren drie personen met pistolen en zwarte kledij

- Ze dreigden ermee dat hij moest stoppen met zijn werk of dat hij anders vermoord zou worden.

- Na de incidenten bleef hij in shock ongeveer 15-20 minuten in het café

- Dezelfde avond ging hij klacht indienen in het politiekantoor rond 22u met Al. en Ah. en K.. Al. en K. werden getuige.

- Na zijn vertrek kwamen deze personen nog bij zijn vader"

Hij wijst er ook op dat hij meermaals herhaalde dat zijn vader ernstig ziek was en dat hij hem nooit had achtergelaten als hij niet vreesde om in Irak te worden vermoord.

Betreffende de documenten merkt verzoeker op dat het feit dat fraude in Irak bestaat, niet voldoende is om de bewijskracht van het onderzoeksdossier in twijfel te trekken. Hij stelt dat de bronnen van de commissaris-generaal van algemene aard zijn en dat hij de omstandigheden heeft beschreven waarin hij een klacht indiende bij de politie.

Verder wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal niet betwist dat hij sinds 2014 een militair was en dat hij een bijzonder profiel heeft als veiligheidssoldaat voor de regering. Ook zijn vader en zijn broers werkten als militair of bij de politie, aldus verzoeker. Hij citeert uit een reeks rapporten. Hij stelt dat er, gezien zijn risicoprofiel, goede redenen zijn om te veronderstellen dat hij zal worden vervolgd of mishandeld door milities ingeval van terugkeer naar Irak en merkt op dat er zich daarover geen informatie in het administratief dossier bevindt. Hij meent dat de algemene situatie niet goed werd onderzocht.

Aangaande zijn problemen met de Iraakse autoriteiten, herhaalt verzoeker dat de commissaris-generaal niet betwist dat hij een militair was sinds 2014 en stelt hij dat het onbetwistbaar is dat hij zijn werk heeft verlaten toen hij uit Irak vertrok, zodat er volgens hem goede redenen zijn om aan te nemen dat hij als een deserteur wordt beschouwd door het Iraakse leger. Hij stelt tevens dat hij zijn desertie niet heeft aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) omdat hij in het bijzonder de militie vreest, hetgeen volgens hem niet betekent dat hij niet onevenredig zal worden gestraft gezien de algemene informatie daarover. Hij wijst op een aankondiging van eerste minister Nouri Al Maliki in juni 2014. Hij wijst er tevens op dat de omstandigheden in de gevangenschappen heel slecht zijn en dat hij bij terugkeer zal worden mishandeld. Hij citeert uit een aantal internetartikels. Hij meent dat de commissaris-generaal de algemene situatie niet goed heeft onderzocht.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker aan de hand van een uitgebreide uiteenzetting kritiek op de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Hij besluit als volgt:

"In casu, is verzoeker en doelwit voor de milities gezien hij een militaire is. Hij heeft aangetoond dat hij in het bijzonder en persoonlijk getroffen zijn door het geweld die plaatsvindt in Irak. Bijgevolg, in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, is het noodzakelijk om de mate van willekeurig geweld die Bagdad teistert in een meer flexibeler wijze te analyseren.

Overeenkomstig de rechtspraken Diakité en Elgafajvan het Europees Hof van Justitie, zou de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus moeten krijgen met toepassing van het artikel 48/4, c), van de vreemdelingenwet van 1980.

Als Uw Raad vaststelt dat er geen spraak van willekeurig geweld in de zin van het artikel 48/4, §2, c) is, is er geen twijfel dat het terugsturen van de verzoeker naar zijn land van herkomst - zelfs in Bagdad - hen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen overeenkomstig met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Een complété en grondige analyse van de zaak, zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan verzoeker op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Inderdaad, is het geweld die vandaag plaats vindt in Bagdad zodanig dat de verzoeker, als ze naar zijn land van herkomst terug gestuurd zou worden, het risico zou lopen om aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van de Europese Conventie blootgesteld te worden.

Als gevolg, gelet op het feit dat er momenteel nog steeds een gewapend conflict plaats vindt in Bagdad conflict tussen de strijdkrachten van het regime, de rebellen en de Islamitische Staat, valt de verzoeker onder de voorwaarden van de subsidiaire beschermingsstatus in overeenstemming met artikel 48/4, c) - of ten minste in overeenstemming met artikel 48/4, b) - van de Vreemdelingenwet."

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 4 mei 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij zal worden vermoord door de militieleden die hem bedreigden in een bar, alsook dat hij door de Iraakse autoriteiten als deserteur zal worden aanzien. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over (a) de personen die hem vergezelden in de bar, (b) zijn verblijfplaatsen na het incident in de bar, (c) de manier waarop zijn vader op de hoogte zou zijn gebracht van de gebeurtenissen in de bar en (d) het uiterlijk van de personen die hem in de bar bedreigden, (ii) bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de confrontaties die zijn vader nadien zou hebben gehad met de militieleden, (iii) het onderzoeksdossier op zich zijn relaas niet alsnog aannemelijk kan maken, (iv) ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn desertie, die is gelinkt aan zijn ongeloofwaardig bevonden problemen met de militieleden, temeer daar hij hiervan geen enkele melding maakte tijdens zijn interview op de DVZ en hij hiervan geen enkel begin van bewijs voorlegde, en (v) de overige door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel *in concreto* de motieven uit de bestreden beslissing te trachten te weerleggen, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Waar verzoeker verwijst naar een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal steeds de voor hem meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en geen rekening hield met bepaalde verklaringen en documenten, dient er vooreerst

op gewezen dat verzoeker nalaat *in concreto* uiteen te zetten met welke verklaringen en documenten de commissaris-generaal volgens hem geen of onvoldoende rekening heeft gehouden. Bovendien kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Verzoeker brengt evenmin concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker stelt dat hij verklaarde gechoqueerd te zijn door de gebeurtenissen in de bar, dient erop gewezen dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift. Verzoeker laat bovendien na enig medisch of psychologisch attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de aangehaalde gebeurtenissen voor hem dermate traumatiserend en/of choquerend zouden zijn dat hij heden niet in staat is tot het afleggen van gedetailleerde, coherente en geloofwaardige verklaringen over deze gebeurtenissen. Op welke wijze het feit dat er enkele maanden zijn verlopen tussen zijn aankomst in België en zijn gehoor op CGVS afbreuk zou kunnen doen aan het voorgaande, kan niet worden ingezien.

Verder wordt eens te meer afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas waar hij in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij de naam Al. vermeldde omdat er in de bar veel mensen aanwezig waren wiens naam allemaal Al. of Hu. was. Het betreft immers een niet gestaafde *post factum* bewering die geenszins kan overtuigen. Voorts verklaarde verzoeker wel degelijk tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS dat hij in de bar werd vergezeld van Ah. en K., terwijl hij tijdens zijn eerste gehoor eveneens Al. vermeldde. Het feit dat de *protection officer* hem tijdens zijn tweede gehoor vroeg wie hem vergezelde in het politiekantoor, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker stelt na het incident in de bar in shock te zijn geweest "*als een automatische piloot*", dient er nogmaals op gewezen dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift. Tijdens zijn tweede gehoor maakte verzoeker bovendien geen enkele melding van het feit dat hij dermate in shock was en op "*automatische piloot*" handelde dat hij zich heden niet kan herinneren waar hij heen ging na het incident in de bar, zodat het niet meer dan een gekunstelde *post factum*-verklaring betreft.

Waar verzoeker stelt dat hij het niet belangrijk acht op welke wijze zijn vader op de hoogte kwam van de incidenten in de bar, spreekt hij slechts de gevolgtrekking van de commissaris-generaal tegen, zonder evenwel *in concreto* uiteen te zetten waarom dit volgens hem onbelangrijk zou zijn. Bezwaarlijk kan dit worden beschouwd als een dienstig verweer. Waar verzoeker wijst op een aantal elementen waaromtrent hij volgens hem heel constant en precies was, dient herhaald dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Dat zijn vader ernstig ziek was en hij hem nooit zou achterlaten indien hij niet vreesde om vermoord te worden, is opnieuw slechts een blote bewering. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit blijkt dat zijn vader ernstig ziek zou zijn (geweest), noch kan worden ingezien waarom verzoeker zijn land van herkomst niet zou verlaten louter wegens de ziekte van zijn vader.

Betreffende de documenten, zijnde deze in het voorgelegde onderzoeksdossier (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), stelt verzoeker dat het loutere feit dat er in Irak fraude voorkomt niet volstaat om aan deze documenten bewijswaarde te ontzeggen, alsook dat de informatie dienaangaande

in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') slechts van algemene aard is terwijl hij zelf de omstandigheden kon beschrijven waarin hij klacht indiende bij de politie. Verzoeker verliest evenwel uit het oog dat er in de bestreden beslissing eveneens terecht op wordt gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Het feit dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, relativiseert wel degelijk de bewijswaarde van dergelijke documenten. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de informatie daaromtrent in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') onjuist of achterhaald zou zijn.

Betreffende het in onderhavig verzoekschrift voorgehouden risicoprofiel naar aanleiding van zijn militaire achtergrond, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker noch op de DVZ, noch op het CGVS melding maakte van een vrees voor vervolging louter omwille van zijn militaire werkzaamheden. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is dan ook laattijdig. Verder dient erop gewezen dat hoger reeds is gebleken dat verzoeker er niet in slaagt de motieven die nopen te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de militieleden in de bar, te weerleggen. In onderhavig verzoekschrift citeert verzoeker slechts algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Hij dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging echter *in concreto* aannemelijk te maken, waartoe een verwijzing naar dergelijke algemene informatie niet volstaat, temeer daar zijn asielaanvraag reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij louter omwille van zijn professionele activiteiten als militair in Irak een gegronde vrees voor vervolging zou kennen.

Waar verzoeker inzake zijn vermeende desertie aanhaalt dat het onbetwistbaar is dat hij zijn werk heeft verlaten toen hij uit Irak vertrok, dient erop gewezen dat hieruit niet automatisch volgt dat hij gedeserteerd heeft. Deze desertie is immers gelinkt aan de problemen die hij stelt te hebben gekend met de militieleden in een bar, doch waaromtrent hoger reeds is komen vast te staan dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Het is dan ook perfect mogelijk dat verzoeker op een wettige wijze zijn werkzaamheden bij het Iraakse leger heeft beëindigd alvorens zijn land van herkomst te verlaten. Waar verzoeker nog stelt dat hij op de DVZ geen melding maakte van zijn desertie omdat hij in het bijzonder de militie vreest, dient erop gewezen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als een vrees voor de Iraakse autoriteiten wegens desertie hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers. Voor het overige komt verzoeker dienaangaande niet verder dan te citeren uit algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, waaromtrent hoger reeds werd aangeduid dat dit niet afdoende is om zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst

een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door beide partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen (*“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER